

[Erhard Jakobsen]

te forbrug og det offentlige forbrug. Hvad er det offentlige forbrug? Er det det, de offentligt ansatte forbruger? Er det det, som vi, der sidder herinde, forbruger? Nej, det er det ikke. Det er det, borgerne forbruger af offentlige ydelser. Hvorfor skulle det være mindre værd og mere skadeligt for landets økonomi end privatforbrug? Hvordan i alverden når man frem til den vurdering? Det vil i mange tilfælde være lige omvendt, for det koster mindre valuta, end det private forbrug gør.

Det er så én sag, men i et frit samfund, et økonomisk frit samfund, er der to grundregler: frit forbrugsvalg og frit beskæftigelsesvalg. Det sidste kan være noget svært at finde frem til i praktisk anvendelse, men det første er ganske klart. Hvis borgerne vælger at ville have offentlige goder i stedet for private goder, så skal folk have lov til det. Hvis folk i en kommune gennem deres stemmeafgivning tilkendegiver, at de ønsker flere offentlige ydelser, så skal de selvfølgelig have de offentlige ydelser, og der er ikke noget som helst forkert i det. Og det er jo det, der sker her i landet.

Jeg har jo mit ældgamle spørgsmål til den tidligere regering, og det kan jeg stille igen: Hvilken besparelse på de offentlige udgifter mener man er nødvendig for at fremkalde 1 mia. kr.s besparelse i valutaforbruget? Jeg ved godt, det spørgsmål kan ikke besvares, og derfor stiller jeg det med stor fornøjelse flere gange.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg kender jo godt – og det gør vi jo i øvrigt alle sammen – forskellen mellem CD's holdning til den offentlige sektor og så Fremskridtspartiets. Jeg foretrækker altså stadig væk at sige tingene sådan, som det i hvert fald er min opfattelse at tingene også bliver sagt ude i samfundet, hr. Erhard Jakobsen, uanset hvilken tone hr. Erhard Jakobsen så mener jeg bruger.

Når der så fra hr. Erhard Jakobsens side bliver sat spørgsmålstejn ved forbruget, så er det klart Fremskridtspartiets mening, at borgerne skal have lov at bruge deres egne penge selv i videst muligt omfang. Og der er altså den forskel på det private forbrug og det offentlige forbrug, at det offentlige forbrug er styret herindefra, det er tvang, og det private forbrug er noget, borgerne selv råder over, det er frivillighed. Og

det er faktisk meget af det, der ligger til grund for hele Fremskridtspartiets ideologi. Vi ønsker at give mere magt til borgerne i stedet for til staten, til samfundet. Det er egentlig det, der ligger i Fremskridtspartiets grundsynspunkter. Der ved vi godt, at vi er meget forskellige fra CD, men vi troede dog ikke, at vi var så forskellige fra f.eks. de borgerlige partier Venstre og Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Blot til hr. Erhard Jakobsen.

Hvis det er muligt blandt mange andre stykker papir, vi får her i huset, så vil jeg anbefale at læse Skatteministeriets skattepolitiske redegørelse for 1990. Der fremgår det bl.a. af side 124, og jeg citerer frit fra hukommelsen, at »ved ethvert offentligt forbrug må der påregnes et velfærdsøkonomisk tab«. Eller sagt på en anden måde: Jo mere det offentlige beskæftiger sig med, jo fattigere bliver vi alle sammen – et velfærdsøkonomisk tab, når det offentlige beskæftiger sig med tingene. Det er Skatteministeriet, der grundigt og sagligt redegør for, hvordan det hænger sammen, i den skattepolitiske redegørelse fra maj måned 1990.

Der sker det – og vi kender det jo alle sammen – at når der her i Folketinget skal vedtages en lov eller vedtages et budget osv., så er det politiske forhandlinger, der afgør, hvilke tal der skal stå på de enkelte konti – uden den gavnlige kontrol, der er ude i det private erhvervsliv. I det private er det sådan, at folk som regel selv har de bukser på, hvor tegnebogen sidder, og det gør altså, at man er lidt mere påpasselig med, hvad man giver penge til, og hvad man siger nej til, hvorimod det her i huset tit er et spørgsmål om, hvilke politiske aftaler der kan blive indgået.

Der er en stor befolkning derude, som, uanset om de har stemt på hr. Erhard Jakobsens parti eller på mit parti, er pligtige til at leve under den lovgivning, der bliver vedtaget herinde, uanset om de bryder sig om det eller ej. Men hvis befolkningen ikke bryder sig om de tilbud, man har i den ene butik, så har man muligheden for at gå hen i en anden butik og købe nogle alternative varer dér. Den mulighed har man ikke i forhold til staten. Der er vi alle sammen pligtige til at rette os efter den lovgivning, der er, og det er det skel mellem frihed og frivillig-